

Μέρες Σχολείου

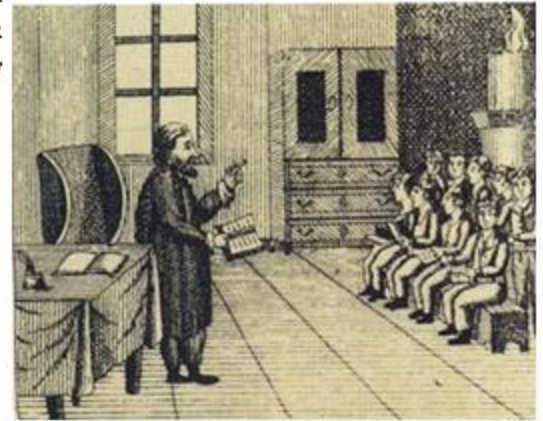
Σεπτέμβριος 2009 www.pazkritio.gre-mail: skhniko@pazkritio.gr

Έτος ε' - αριθ. φύλλου 1

ΕΚΤΟΣ ΔΙΔΑΚΤΕΑΣ ΥΛΗΣ

Στην Τουρκοκρατούμενη Ελλάδα του 17ου αιώνα (και συγκεκριμένα το 1668) ένας Γάλλος περιηγητής επισκέφθηκε σχολείο των υποδούλων Ελλήνων και περιγράφει τα εξής:

«Βρήκαμε τριάντα παιδιά καθισμένα σε πάγκους και το δάσκαλό τους να τους μαθαίνει ανάγνωση. Παρακολουθήσαμε τη μέθοδο διδασκαλίας του. Ήταν πραγματικά μεγαλοφυής. Ο δάσκαλος κατόρθωνε να επιβάλλει σ' όλα τα παιδιά να διαβάζουν το μάθημα συγχρόνως, χωρίς να γίνεται διόλου σύγχυση. Το κείμενο που μελετούσαν είχε τόσες λέξεις όσες και ο αριθμός των μαθητών. Ο πρώτος μαθητής διάβαζε την πρώτη λέξη, ο δεύτερος τη δεύτερη, ο τρίτος την τρίτη κ.ο.κ. Κι όποιος διάβαζε σωστά τη λέξη του, μπορούσε σαν αμοιβή να διαβάσει και τις τριάντα λέξεις. Αν όμως έκανε λάθος, επανολάμβανε τη λέξη ο διπλανός του, την άρπαζε ο παρακάτω κ.ο.κ. Έτσι και οι τριάντα μαθητές βρίσκονταν συνέχεια σε συναγερμό και με κομμένη ανάσα παρακολουθούσαν την ανάγνωση, караδοκώντας πότε θα έρθει η σειρά τους να διαβάσουν χωρίς κόμπιασμα και καθυστέρηση. Έτσι το μάθημα γινόταν συλλογικά και κέντριζε αδιάκοπα τη φιλοτιμία και την άμλλα».

Σκηνή διδασκαλίας, από το εξώφυλλο του βιβλίου "Αλφαριθμητικόν Μικρόν", Βιέννη 1816

Από το διαδίκτυο. Δεν υπάρχει ακριβής βιβλιογραφική παραπομπή.

Περίσσειψαν οι φωνές στα προεκλογικά, δοθήκανε υποσχέσεις πληθωρικές για την παιδεία.

Εμείς που χρόνια πολλά στον τόπο μας αγωνιζόμαστε να συγκρατήσομε τις ελπίδες μας, για να μη χαθούν στις ανακρίβειες και στα ψέματα, συμμαζευτήκαμε στον οίκο μας να συγκεντρώσομε δυνάμεις ικανές και να ευχηθούμε στα παιδιά μας καλή σχολική χρονιά.

Σε ώρες σαν αυτές που περάσαμε, που ζήσαμε την επανάληψη των πολλών υποσχέσεων, τα λόγια του αέρα, την εκτόνωση της μάζας, την αλογία των μπαλκονιών, αναλογιστήκαμε πως είναι καιρός να ξαναμιλήσομε στα παιδιά μας για αξιοκρατία και αξιοπρέπεια, για συλλογική δουλειά και εθνική ενότητα, για ιστορία που διδάσκει και δεν παραποιεί, για γλώσσα ελληνική ριζωμένη στον Όμηρο, πορευόμενη στους τραγικούς μας, στο Ρωμανό το Μελωδό, το Σολωμό και τον Παπαδιαμάντη, μέχρι το εύρος του Σεφέρη και του Ελύτη.

Έχομε πολλή δουλειά στα σπίτια μας ως γονείς και στο σχολείο μας ως δάσκαλοι. Η τεχνολογία θέλει το σωστό χώρο της και το πνεύμα την ελευθερία του. Το σώμα και η καρδιά των παιδιών είναι άδικο να βασανίζονται. Εμείς όλοι οι μεγάλοι έχουμε ευθύνη γ' αυτό το βασανισμό. Αν έχει χώρο η προσευχή στη ζωή μας, τη σχολική χρονιά χρειάζεται να την αρχίσομε με προσευχή. Διαφορετικά, ως σοβαρευτούμε στο χώρο της ευθύνης και της αγάπης, για να μπορούμε να ευχηθούμε καλή σχολική χρονιά.

Ν. Γ. Κοπιδάκης

Γενικός Διευθυντής του Εκπαιδευτηρίου «ΤΟ ΠΑΓΚΡΗΤΙΟΝ»

Η αναρρίχηση...

ΤΟ ΧΡΟΝΙΚΟ ΤΟΥ ΜΗΝΑ

11 Σεπτεμβρίου. Ημέρα αγιασμού.

Η πρώτη συνάντηση με τα παιδιά της α' γυμνασίου

Η πρώτη σύνταξη το πρωί της επόμενης μέρας.

Τετάρτη 23 Σεπτεμβρίου. Ο παιδίατρος κ. Μηνάς Περδικογιάννης ήρθε στο σχολείο για να ενημερώσει τα παιδιά για τη «νέα γρίπη». Συνέστησε ψυχραιμία και ... καθαριότητα.

25 Σεπτεμβρίου. Ημέρα μαθητικών εκλογών.

Εκλογή 5/μελών

γ1 – Καθηγήτρια τάξης : κ. Αθηνά Κληρονόμου

ΠΡΟΕΔΡΟΣ : Ναταλία Γεωργαντά

ΓΕΝ. ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ : Τζωρτζίνα Καρκανάκη

ΤΑΜΙΑΣ : Αλέξανδρος Κανετάκης

ΜΕΛΗ : Εμμανουέλα Πεχνονάκη
Ειρήνη Δερμιτζάκη

γ2 – Καθηγήτρια τάξης : κ. Ελευθερία Ιατράκη

ΠΡΟΕΔΡΟΣ : Αθηνά Πατσιούρα

ΓΕΝ. ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ : Αντώνης Νεραντζούλης

ΤΑΜΙΑΣ : Στέφανος Βενέρης

ΜΕΛΗ: Γιάννης Κληρονόμος
Χριστόφορος Κριμίλης

β' – Καθηγητές τάξης : κ. Δημήτρης Κληρονόμος και κ. Δέσποινα Ασκιανάκη

ΠΡΟΕΔΡΟΣ : Παυλίνα Φανουράκη

ΓΕΝ. ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ : Ευριπίδης Χριστάκης

ΤΑΜΙΑΣ : Γαβριέλλα Μουσουράκη

ΜΕΛΗ: Δημήτρης Δελεμήσης
Νικόλαος Νομικός

α1 – Καθηγήτρια τάξης : κ. Ειρήνη Παπαθανασίου

ΠΡΟΕΔΡΟΣ : Νικόλαος Κούρος

ΓΕΝ. ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ : Κατερίνα Γεωργαντά

ΤΑΜΙΑΣ : Ιωάννης Ζαχαριουδάκης

ΜΕΛΗ: Εμμανουήλ Ψωμάς
Αντιγόνη Διβινή

α2 – Καθηγητής τάξης : κ. Αντώνης Νεονάκης

ΠΡΟΕΔΡΟΣ : Μαρία Μαθιουδάκη

ΓΕΝ. ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ : Μαρία-Ελένη Καστρινογιάννη

ΤΑΜΙΑΣ : Αναστάσιος Λεμπιδάκης

ΜΕΛΗ: Μιχάλης Σκιαδαρέσης
Ελένη Μιχαλάκη

ΕΚΛΟΓΗ 15/ΜΕΛΟΥΣ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ

Η γενική συνέλευση

Η παρουσίαση των υποψηφίων

Και η συγκρότηση του συμβουλίου σε σώμα

ΠΡΟΕΔΡΟΣ : Αλεξάνδρα Αρμάου

ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ : Ναταλία Γεωργαντά

ΓΕΝΙΚΟΣ ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ: Ειρήνη Δερμιτζάκη

ΜΕΛΗ : Αικατερίνη Γεωργαντά

Αναστάσιος Λεμπιδάκης

Ζηνοβία Στεφανίδη

Παυλίνα Φανουράκη

Μάρκος Κολατζής

Μαρία Κληρονόμου

Ευρώπη Στεφανίδη

Ιφιγένεια Χονδροζουμάκη

Αθηνά Πατσιούρα

Ελένη Μπιγκάκη

Γιώργος Πουλιανάκης

Ευριπίδης Χριστάκης

Από τις ομάδες
των υποψηφίων

30 Σεπτεμβρίου. Άρχισαν οι παρουσιάσεις των περυσινών συνθετικών εργασιών μετά την πρωινή προσευχή, που θα διαρκέσουν μέχρι τα μέσα του Οκτώβρη.

30 Σεπτεμβρίου, απόγευμα. Στις 18.30 έγινε η πρώτη ενημέρωση για τους γονείς που έχουν παιδιά στην α' γυμνασίου. Θέματα της συνάντησης ήταν: «Η ένταξη του μαθητή της Α' Γυμνασίου στο νέο περιβάλλον δουλειάς. Προγραμματισμός της νέας σχολικής χρονιάς».

Αυτός ο κόσμος ... τα ναρκωτικά!

Όλοι συσχετίζουν τα ναρκωτικά με κακές παρέες. Μιλούν για αλήτες που τὰ 'θελαν και τὰ 'παθαν και για ασυγκρότητες οικογένειες. Πόσο έξω πέφτουν και πόσο λάθος κάνουν! Τα παιδιά αυτά δεν είναι παρά θύματα!

Και μάλιστα τα μεγαλύτερα. Θύματα του ίδιου τους του εαυτού. Ενός εαυτού αλλοτριωμένου απ' το δηλητήριο που κυλά στις φλέβες του, σταλμένο από μια κοινωνία που δεν ανέχεται τη διαφορετικότητα και ταπεινώνει την αγάπη. Μια κοινωνία που δέχεται την απάτη και ισοπεδώνει την τιμιότητα. Αυτής της κοινωνίας είναι θύματα αυτά τα παιδιά και παίρνουν ουσίες όχι γιατί τα ανάγκασαν, μα

γιατί δεν έχουν και πολλά περιθώρια. Παίρνουν ουσίες, γιατί με αυτές μπορούν, έστω και για λίγο, να «εξερευνήσουν το σύμπαν» και να ζήσουν στον κόσμο που επιθυμούν. Και μετά τον προθάλαμο των ναρκωτικών οδηγούνται στην ταπείνωση, τη μοναξιά, το θάνατο. Λέξεις που μοιάζουν μακρινές, χωρίς πραγματικά να είναι. Πολύ συχνά αυτοί που βγαίνουν έξω Σάββατο βράδυ, όταν δουν ένα νεαρό με κατεστραμμένες φλέβες και γλαρό βλέμμα, θα τον αποκαλέσουν «μαστούρι» και θα γελάσουν με τη δυστυχία του. Γιατί Τον κοίταξες ποτέ στα μάτια; Κατόλαβες ποτέ πώς νιώθει;

Έχουμε γίνει τόσο σκληροί και εγωιστές, που ούτε τον πόνο και τη δυστυχία που υπάρχει γύρω μας δεν μπορούμε να αναγνωρίσουμε. Υπάρχει δυστυχία στο χόλασμα απέναντι απ' το σπίτι σου όπου μένουν δυο

παιδιά, στους άστεγους που κοιμούνται στα παγκάκια, στις κοπέλες που εκδίδουν το σώμα τους ... Μα υπάρχει δυστυχία και εκεί δίπλα σου. Γύρνα να κοιτάξεις! Ναι είναι η διπλανή σου με το φθινόπαντο και τα άλουστα μαλλιά, που δεν χάνεις ευκαιρία να την κοροϊδέψεις, γιατί τα ρούχα της δεν

Μια κοινωνία που δεν ανέχεται τη διαφορετικότητα και ταπεινώνει την αγάπη

στοιχίζουν μια περιουσία σαν και τα δικά σου! Τόσο κουτός είσαι, λοιπόν, που δεν βλέπεις ότι με το κάθε σου γιουχάισμα καταστρέφεις τη ζωή της; Αναρωτήθηκες ποτέ αν αυτή η κοπέλα κλαίει λόγω των προσβολών σου; Είδες ποτέ τα κουρασμένα της μάτια και το εξαντλημένο κορμί της; Αυτή η εξάντληση σίγουρα δεν προέρχεται από το ότι πέρασε ένα ήρεμο απόγευμα στο σπίτι της, μα γιατί ίσως δουλεύει για να ζήσει! Σκέφτηκες ποτέ ότι αυτοί οι άνθρωποι παίρνουν ναρκωτικά, γιατί απλά δεν έχουν ζωή να χάσουν;

Ειρήνη Δερμιτζάκη, γλ γυμνασίου

Τα γλυπτά του Παρθενώνα ήταν γεμάτα χρώμα

Ερευνητές του Βρετανικού Μουσείου επιβεβαίωσαν ότι τα γλυπτά του Παρθενώνα ήταν αρχικά χρωματισμένα με λαμπερά χρώματα. Μια ομάδα επιστημόνων-συντηρητών, χρησιμοποιώντας μια νέα

τεχνική, αποκάλυψε αόρατα ίχνη μιας αρχαίας χρωστικής ουσίας, γνωστής ως "Αιγυπτιακό μπλε", πάνω στα γλυπτά.

Σύμφωνα με τους ερευνητές, υπό τον Τζοβάνι Βέρι, είναι η πρώτη πέραν πάσης αμφιβολίας απόδειξη πως δεν ήταν ολόλευκα, όπως φαίνονται σήμερα, τα ύψους περίπου δύο μέτρων γλυπτά πάνω στα τριγωνικά αετώματα. Η χρωστική ουσία που χρησιμοποιήθηκε από τους αρχαίους Αθηναίους, σύμφωνα με τους βρετανούς ερευνητές, συνέχιζε να βρίσκεται σε ευρεία χρήση μέχρι περίπου το 800 μ.Χ.

Η βρετανική έρευνα, που δημοσιεύτηκε στο διεθνές χημικό περιοδικό "Analytical and Bioanalytical Chemistry" (Αναλυτική και Βιοαναλυτική Χημεία), έγινε πάνω στα λεγόμενα "Ελγίνεια μάρμαρα" που φυλάσσονται από το 1816 στο Βρετανικό Μουσείο και έχουν αποτελέσει αντικείμενο έντονης διαμάχης σχετικά με την επιστροφή τους στην Ελλάδα, ειδικά μετά την εγκαινίαση του νέου Μουσείου της Ακρόπολης στις 20 Ιουνίου.

Είναι γνωστό εδώ και πάνω από δύο αιώνες ότι οι αρχαίοι Έλληνες και Ρωμαίοι χρωμάτιζαν τα αγάλματά τους, αλλά το χρώμα αυτό έχει σχεδόν εξαφανιστεί με το πέρασμα του χρόνου, αν και μικρά στίγματα χρώματος μπορεί ακόμα να διακρίνει κανείς μερικές φορές, αν μελετήσει τα αγάλματα από πολύ κοντά. Σύμφωνα με τους βρετανούς ερευνητές, κανένα ίχνος χρώματος δεν είχε εντοπιστεί με βεβαιότητα στα γλυπτά του Παρθενώνα, παρά την ενδελεχή ανάλυσή τους, μεταξύ άλλων από το διάσημο βρετανό φυσικό Μάικλ Φαραντέι στη δεκαετία του 1830.

Από τις εφημερίδες

Η χαμένη τέχνη της

Προσφάτως δυο ιταλοί

του *Umberto Eco*

Γιατί θα πρέπει να ληστέμαστε για

την εξαφάνιση της καλλιγραφίας; Η

δυνατότητα του να γράφει κανείς καλά

και γρήγορα στο πληκτρολόγιο ενθαρρύνει τη γρήγορη

σκέψη, ενώ επιπλέον (αν και όχι πάντα) ο ορθογράφος

υπογραμμίζει με κόκκινο τα λάθη. Και αν η χρήση του

κινητού τηλεφώνου κάνει τις νεότερες γενιές να γράφουν

«τ κνς;» αντί για «τι κάνεις;», ας μην ξεχνάμε ότι οι

πρόγονοί μας θα έφριτταν, αν έβλεπαν ότι εμείς

γράφουμε «ορισμένα» αντί για «ωρισμένα» ή

«να παίξει» αντί «να παίξη», ενώ οι μεσαιωνικοί

θεολόγοι έγραφαν «respondeo dicendum quod»,

κάτι το οποίο θα έκανε τον Κικέρωνα να

χλωμιάσει από αγανάκτηση.

Είναι γεγονός ότι η τέχνη της ιδιόχειρης

γραφής μάς διδάσκει να ελέγχουμε το χέρι μας

και ενισχύει το συντονισμό του χεριού και του

ματιού. Το άρθρο των τριών σελίδων

υπενθύμιζε ότι το γράψιμο με το χέρι μάς

υποχρεώνει να συνθέσουμε νοητικά τη φράση

στο μυαλό μας προτού τη γράψουμε. Σε κάθε

περίπτωση, το γράψιμο με το χέρι με την

αντίσταση της πένα και του χαρτιού, επιβάλλει

έναν πιο αργό ρυθμό που ευνοεί τη σκέψη.

Πολλοί συγγραφείς, ακόμη και αν έχουν

συνηθίσει να γράφουν στον υπολογιστή, γνωρίζουν καλά

ότι μερικές φορές θα ήθελαν να μπορούσαν να χαράξουν

τα κείμενά τους σε δέλτους από πηλό, όπως οι Σουμέριοι,

για να μπορούν να σκέφτονται με την ησυχία τους.

Είναι αλήθεια ότι τα παιδιά θα γράφουν όλο και

περισσότερο σε ηλεκτρονικούς υπολογιστές και κινητά

τηλέφωνα. Παρόλα αυτά η ανθρωπότητα έχει μάθει να

ανακαλύπτει εκ νέου ως спорή ως αισθητική

ευχαρίστηση πολλά πράγματα που ο πολιτισμός έχει

εξοστρακίσει ως μη αναγκαία. Δεν είμαστε πια

αναγκασμένοι να ταξιδεύουμε με άλογο, κάποιιο όμως

κάνουν μαθήματα ιππασίας. Τα μηχανοκίνητα σκάφη

υπάρχουν εδώ και καιρό, πάρα πολλοί όμως κάνουν με

πάθος ιστιοπλοία, όπως οι Φοίνικες πριν από 3.000

χρόνια. Υπάρχουν τούνελ και σιδηρόδρομοι, όμως πολλοί

απολαμβάνουν την πεζοπορία ή την ορειβασία στα

περάσματα των Άλπεων. Ακόμη και στην εποχή του

ηλεκτρονικού ταχυδρομείου πολλοί συλλέγουν

γραμματόσημα. Πολεμάμε με Καλάσνικοφ,

διοργανώνουμε όμως ειρηνικά τουρνουά ξιφασκίας.

Θα ήταν καλό αν οι γονείς έστέλναν τα παιδιά τους

σε σχολές όπου θα έπαιρναν μαθήματα καλλιγραφίας,

συμμετέχοντας σε διαγωνισμούς και τουρνουά, όχι μόνο

για να τα εκπαιδεύσουν στο ωραίο αλλά και για την

ψυχοκινητική ευεξία τους. Σχολές του είδους υπάρχουν

ακόμη σε πολλές χώρες. Για κάποιον δε ο οποίος δεν έχει

σταθερή δουλειά, αλλά έχει σταθερό χέρι η διδασκαλία

αυτής της τέχνης θα μπορούσε να αποβεί προσοδοφόρα.

Ο Ουμπέρτο Έκο είναι συγγραφέας και

καθηγητής Δημοτικής σε ιταλικά πανεπιστήμια.

Γνωστά του έργα : Το νεμπ τον Ρέδεν», Μπαουντελίον»,

«Το εκκεντρικό των Φονκιά» και πολλά άλλα.

Από την εβδομαδιαία ΤΟ ΕΣΩΜΑ , 19 Σεπτεμβρίου 2009

δημοσιογράφοι έγραφαν ένα άρθρο τριών σελίδων- τυπωμένο, δυστυχώς- για την παρακμή της ιδιόχειρης γραφής. Είναι πλέον γνωστό: με τους ηλεκτρονικούς υπολογιστές (όταν τους χρησιμοποιούν) και τα SMS τα παιδιά μας δεν ξέρουν πια να γράφουν χειρόγραφα, παρά μόνο με δυσκολία και στα κεφαλαία. Σε μια συνέντευξη μια δασκάλα λέει επίσης ότι κάνουν πολλά λάθη στην ορθογραφία, αυτό όμως μου φαίνεται ότι αποτελεί ένα ξεχωριστό πρόβλημα. Οι γιατροί ξέρουν ορθογραφία, αλλά γράφουν άσχημα, ενώ μπορεί κάποιος να είναι διπλωματούχος καλλιγράφος και να μην ξέρει αν πρέπει να γράφει «μύνημα» ή «μήνυμα».

Εγώ βεβαίως γνωρίζω παιδιά τα οποία γράφουν με το χέρι και με αρκετά καλά γράμματα. Το άρθρο όμως μιλάει για το 50% των παιδιών στην Ιταλία- και επομένως φαίνεται ότι από κάποια εύνοια της τύχης εγώ συγχρωτίζομαι με το υπόλοιπο 50% (το ίδιο άλλωστε μου συμβαίνει και στην πολιτική).

Το θέμα είναι ότι η τραγωδία αυτή ξεκίνησε πολύ πριν από την έλευση του ηλεκτρονικού υπολογιστή και του κινητού τηλεφώνου. Οι γονείς μου έγραφαν με έναν γραφικό χαρακτήρα λίγο πλαγιαστό (έχοντας το φύλλο του χαρτιού λοξά) και το κάθε γράμμα ήταν, τουλάχιστον για τα σημερινά δεδομένα, ένα μικρό έργο τέχνης. Είναι αλήθεια ότι την εποχή εκείνη επικρατούσε η άποψη - η οποία μάλλον διαδιδόταν απ' όσους είχαν κακό γραφικό - χαρακτήρα ότι η καλλιγραφία είναι η τέχνη των ανόητων. Είναι επίσης προφανές ότι το να είναι κανείς καλλιγράφος δεν σημαίνει απαραίτητα ότι είναι πολύ έξυπνος. Ήταν όμως ευχάριστο να διαβάζεις ένα μπλιέτο ή ένα έγγραφο γραμμένο όπως πρέπει (ή όπως έπρεπε).

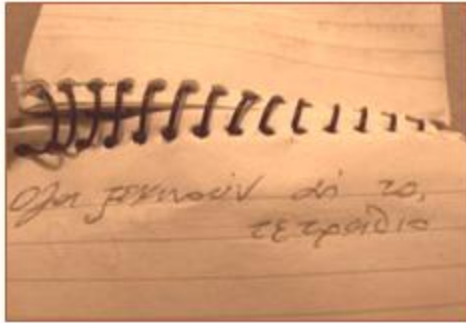
Ακόμη και η δική μου γενιά διδάχθηκε να γράφει καλά και τους πρώτους μήνες της Α' Δημοτικού μαθαίναμε πώς να κάνουμε μονοκοτυλιά. Η άσκηση αυτή θεωρήθηκε αργότερα ανόητη και καταπιεστική, παρόλα αυτά μάς μάθαινε να κρατάμε σταθερό τον καρπό, ώστε να μπορούμε να σχηματίζουμε, με τα πένακια, γράμματα στρογγυλεμένα και παχουλά από τη μια μεριά και λεπτά από την άλλη. Εντάξει, όχι πάντα, γιατί η μελάνη του μελανοδοχείου, με την οποία λερώναμε τα θρανία, τα τετράδια, τα δάχτυλα και τα ρούχα μας, σχημάτιζε συχνά κόμπους που κολλούσαν στην πένα και απαιτούσαν δέκα ολόκληρα λεπτά επίπονων και ρυπαρών προσπαθειών για να καθαρίσουν.

Η κρίση ξεκίνησε μετά τον πόλεμο, με την έλευση του στυλό διαρκείας. Τα πρώτα στυλό προκαλούσαν και αυτά πολλούς λεκέδες και αν, αμέσως αφού γράφατε, περνούσατε το δάχτυλο επάνω από τις τελευταίες λέξεις, σίγουρα θα γινόταν μουτζούρα. Έτσι χάθηκε η επιθυμία τού να γράφει κανείς καλά. Σε κάθε περίπτωση, ακόμη και όταν ήταν καθαρό, το γράψιμο με το στυλό δεν είχε πια ψυχή, στυλ και προσωπικότητα.

Μαθητής γράφει με στυλό. Η τέχνη της ιδιόχειρης γραφής μάς διδάσκει να ελέγχουμε το χέρι μας και ενισχύει τον συντονισμό χεριού και ματιού. (ΕΥΡΟΚΙΝΗΣΗ)

Όλα ξεκινούν απ' το

... Όλα ξεκινούν από κάπου για να φτάσουν σ' ένα άλλο κάπου. Η πορεία μπορεί να είναι από το μερικό, το ένα τετράδιο της πρώτης μέρας, στο γενικό, στα πολλά τετράδια και στα βιβλία των υπόλοιπων ημερών του χρόνου· μπορεί, όμως, να είναι και αντίστροφη.

Πέρα απ' αυτό, το σίγουρο είναι πως το τετράδιο σηματοδοτεί όχι μόνο την έναρξη, μα και ολόκληρη την πορεία μέσα στο σχολικό χρόνο. Είναι το σημάδι της παρουσίας και της συνέπειας του κάθε μαθητή. Σημάδι της προσωπικής ευθύνης ή της ανευθυνότητας, της καλαισθησίας ή της προχειρότητας, της χαράς που προσφέρει η εργασία και η δημιουργία ή της πλήξης. Όλα φαίνονται σ' αυτό. Είναι ο καθρέφτης που δύσκολα ξεφεύγει κανείς απ' αυτόν.

Και, όπως είναι φυσικό, κατά τη διάρκεια της πορείας που ξεκινά απ' το τετράδιο, μπορούν να συμβούν και πάρα πολλά άλλα, για να ομορφύνουν την καθημερινότητα, την *κρυφή ή τη φανερή*. Από μας εξαρτάται αν θα τα δούμε ή όχι· αν θέλουμε, δηλαδή, ή αν δεν θέλουμε να τα δούμε. Από το πόσο στον καθένα μας είναι *«πάντα ανοιχτά πάντα άγρυπνα τα μάτια της ψυχής μας»*, που λέει και ο Δ. Σολωμός.

Εγώ, πάντως, παιδιάς, σας εύχομαι να είναι πάντα άγρυπνα και πάντα ανοιχτά. Και το εύχομαι εκ βαθέων και για τη χρονιά που μόλις ξεκίνησε αλλά και όλες τις επόμενες.

*Ερωσθε**

Κ. Ανδριώτης
δ/ντής Γυμνασίου

* Όποιος δεν ξέρει τι σημαίνει *ας μερωτήσσει*.

Παιδεία χωρίς ερωτήματα και απορίες δεν νοείται. Ο χώρος της χειρίζεται από αιωρούμενα, απαντημένα ή αναπάντητα, ερωτήματα.

Οι «Μέρες Σχολείου» περιμένουν και φέτος τα κείμενά σας, τα σχέδιά σας ή ό,τι άλλο εσείς φανταστείτε και θέλετε να το εκφράσετε. Η πρόσκληση είναι *διαρκής* και ισχύει όχι μόνο για τους μαθητές, αλλά και για τους γονείς και τους καθηγητές.